

“Pedoseksuelen zijn in mijn ogen roofdieren die absoluut niet thuishoren in onze maatschappij”

Een interview met ‘pedofiel’ Dayle Smith (schuilnaam), een vrouw rond de vijftig jaar oud.

Is het lastig of juist fijn voor u om mee te werken aan een interview zoals deze?

”Ik vind het belangrijk om mee te doen aan interviews. In het dagelijks leven is het niet mogelijk om uit te komen voor mijn geaardheid. Hoewel er in principe, in mijn geval, niets mis mee is. Daarom vind ik het fijn om anderen dit duidelijk te maken.”

Waarom denkt u dat de media pedofilie vaak in een negatief daglicht stellen?

”De media, ik vind dat ze niet anders kunnen. Want helaas zijn en blijven er altijd pedofielen die strafbare dingen doen. Van het verzamelen van kinderporno tot het zeer verwerpelijke ontucht, verkrachting en moord. Pedofielen die actief kinderen lastigvallen zijn pedoseksuelen. Dit zijn in mijn ogen roofdieren die absoluut niet thuishoren in onze maatschappij.”

Wat vindt u belangrijk om aan ons te vertellen over pedofilie? Wat zijn volgens u de stereotypen? En wat is nog helemaal niet bekend?

”Stereotypen zijn, in mijn ogen, dus de pedofielen die in de fout gaan. Wat men echter vergeet is dat er miljoenen pedofielen zijn die er in slagen om een normaal leven te hebben. Zonder kinderen of anderen lastig te vallen met hun seksuele voorkeur. En dat ze daarvoor 'vrijwillig' zelf grote offers moeten brengen. Het is niet echt vrijwillig, je wilt niet dat je dierbaren (familie, vrienden, collega's etc) erachter komen wat voor monster (in hun ogen) je bent.

Ook al word je seksueel opgewonden van kinderen. Het belangrijkste is dat je heel veel van ze houdt. Je koestert ze, hebt ze lief maar je wilt ze absoluut geen pijn doen. Niet fysiek, maar ook niet psychisch. Het is zo makkelijk om een jong kind te verleiden, en zelfs zo te manipuleren dat hij/zij seks prettig vindt. Maar als ze ouder worden beseffen ze wat hun is aangedaan. Dan merken ze dat ze zwaar beschadigd zijn. Nee, de meeste pedofielen willen kinderen dit niet aandoen. Een enkeling van deze pedofielen gaan soms toch in de fout, maar deze kunnen hierna soms niet meer met zichzelf leven. Ze geven zichzelf dan aan en/of plegen zelfmoord.”

”Volgens mij bestaan pedofielen al zolang als de mens op aarde is. Ook in onze huidige wereldmaatschappij zijn er miljoenen. Je vindt ze overal. Er zijn er die kinderen uit de weg gaan. Andere zijn altijd in de buurt van kinderen. Zonder dat hun omgeving weet van hun geaardheid. Kinderen zijn veilig bij hen. Echter, er blijft altijd die rotte appel. Soms vergelijk ik zo'n pedoseksueel met pedofiele gevoelens, met een filatelist, die zijn postzegels, waar hij heel blij mee is, zelf kapot maakt. Ik bedoel hiermee dat ik het niet kan begrijpen hoe je van kinderen kunt houden en ze dan zoveel leed kunt aandoen.”

Deelt u weleens berichten op pedofilie.nl?

”Ik heb in het verleden berichten op pedofilie.nl gedeeld. Ik wilde mijn verhaal kwijt en ik wilde ook vertellen dat niet alleen mannen pedofiel zijn. Ik had gehoopt om andere pedofiele vrouwen te ontmoeten. Dit is gelukt. Maar het draaide iedere keer toch weer om seks met kinderen. Ik vind het heerlijk om hierover te fantaseren maar niet met anderen die ook zo denken. Het kwam te dichtbij, waardoor ik fantasie en werkelijkheid uit het oog begon te verliezen. Ik voelde me daar helemaal niet prettig bij. Ik heb hierom het contact verbroken. Nu zit ik op pedofilie.nl eigenlijk voor jullie, om mijn verhaal te vertellen en hoe ik me als pedofiel voel in onze maatschappij. Gewoon om Nederland (en de rest van de wereld) te laten zien dat ik er ook ben. En dat ik niet iemand ben waarvoor kinderen bang voor horen te zijn.”

Heeft u verteld aan u vrienden en/of familie dat u pedofiele gevoelens heeft?

”Alleen mijn vrouwelijke partner weet dat ik pedofiele gevoelens heb. Ik heb het haar verteld nadat we zo'n jaar of zes een relatie hadden. Ze is de enige persoon die ik vertrouw en die erin geslaagd is om heel dichtbij mij te komen. Ik kon geen geheimen meer voor haar hebben. Hoewel ze er wel van verschoot. En vooral in het begin precies wilde weten hoe mijn gevoelens waren. Ze vertrouwt me met mijn pedofiele gevoelens. We zijn nu zo'n zes jaar verder en ze heeft gemerkt dat ik haar vertrouwen nooit gebroken heb. Wat ze eerst weleens gek vond, was dat ik niet kan fantaseren over meisjes die ik ken. Ze plaagde me er eerst soms mee. Maar voor mij komt het dan te dichtbij. Ook moest ik eraan wennen dat ze zulke grapjes durfde te maken. Nee, onze relatie zit wel goed zo.

Ik ben heel blij dat ik het haar verteld heb. Ze heeft me ook enorm geholpen in de tijd dat ik erg verliefd was op een meisje dat ik kende via mijn werk. Over zulke dingen kun je normaal met niemand praten, niemand mag het immers weten. Dat wil je niet. En toch wil je erover praten want het was zo'n geweldig gevoel. Dat je zo blij kunt worden, door haar te zien alleen al. Het was heerlijk om dit met mijn vrouw te delen. En ja, ze was wel een beetje jaloers.”

Wat zou u graag willen veranderen aan het beeld 'pedofilie' dat de meeste mensen nu hebben?

”Wat ik jullie wil meegeven is: de meeste pedofielen hebben heel veel opgegeven om te zorgen dat wij niets fout doen met kinderen. Dat wij mensen die kinderen misbruiken of erger, vaak heel erg haten. Omdat zij, onze 'handicap' (pedofiel zijn), niet onder controle hebben. Sommige van ons, niet praktiserende pedofielen, vechten iedere dag tegen de drang om een kind te misbruiken. Iedere dag dat ze het niet doen, is een overwinning in mijn ogen. Heel veel mensen hebben geen idee hoeveel kracht en zelfdiscipline dit vergt. Ik weet dit uit ervaring.”